

*Tuuli neittä tuuitteli,
aalto impeä ajeli
ympäri selän sinisen,
lakkipäien lainehien:
tuuli tuuli kohtuiseksi,
meri paksuksi panevi.
Kantoi kohtua kovoaa,
vatsantäyttä vaikeata
vuotta seitsemän satoa,
yhdeksän yrön ikeä.*

*Siinä itki impi illan,
kaikerteli kaiken yötä
rannalla vesikivellä,
laajalla lahen perällä.
Aamulla ani varahin
katsoi tuonne niemen päähän:
kolme oli neittä niemen päässä ...
ne on merta kylpemässä!
Aino neiti neljänneksi,
vitsan varpa viienneksi!*

*Emo kielti ampumasta,
emo kielti ja epäsi:
"Elä ammu Väinämöistä,
kaota kalevalaista!
Väinö on sukua suurta:
lankoni sisaren poika.

"Ampuisitko Väinämöisen,
kaataisit kalevalaisen,
ilo ilmalla katoisi,
laulu maalta lankeaisi.
Ilo on ilmalla parempi,
laulu maalla laatusampi,
kuin onpi Manalan mailla,
noilla Tuonelan tuvilla."*

*Ponnistihe, jännistihe:
raksin koivuisen revitti,
rikkoi vaajan vaahterisen,
tarhan tammisen hajotti.
Siitä sai samoamahan,
läksi hirvi hippomahan,
vasten soita, vasten maita,
vasten varvikkomäkeä
silmän siintämättömihin,
korvan kuulemattomihin.*

*Sillä äiti Lemminkäisen
loi miehen, uron sukesi
entisillehen eloille,
muinaisille muo'oillensa.

Sai suonet lukeneheksi,
pääät suonten si'elleheksi,
ei miestä sanalliseksi,
lasta lausehelliseksi.*

*Olipa lohta luotasilla,
sivulla sianlihoa,
kupit kukkuraisillansa,
va'it varpelaitehilla
syöä kutsuvierahien
ja vävynen liiatenki.

Sanoi Pohjolan emäntä:
"Oi sie piika pikkurainen!
Tuop' on tuopilla olutta,
kanna kaksikorvaisella
noille kutsuvierahille,
vävylleni liiatenki!"*

*Ajoi lehmänsä levolle,
karjan maata kankahalle;
itse istui mättähälle,
vihannalle turpehelle.
Laski laukkunsa selästä,
otti leivän laukustansa,
katselevi, kääntelevi.
Tuosta tuon sanoiksi virkki:
"Moni on kakku päältä kaunis,
kuorelta kovin sileä,
vaan on silkkoa sisässä,
akanoita alla kuoren."*

*Miekka luottihe lujahan,
kitasihin kiinnittihe.
Siitä vanha Väinämöinen
nostalti kaloa tuota,
veti haukia ve'estä:
hauki katkesi kaheksi;
pursto pohjahan putosi,
pää kavahti karpahasen.*

*Tuo Kuutar, korea impi,
neiti Päivätär pätevä
pitelivät pirtojansa,
niisiänsä nostelivat,
kultakangasta kutoivat,
hope'ista helskyttivät
äärellä punaisen pilven,
pitkän kaaren kannikalla.

Kunpa saivat kuullaksensa
tuon sorean soiton äänen,
jo pääsi piosta pirta,
suistui sukkula käestä,
katkesihe kultarihmat,
helkähti hopeaniiet.*

*Vaka vanha Väinämöinen
saipa korvat kourihinsa.
Korvista kohottelevi,
kysytteli, lausutteli,
sanan virkkoi, noin nimesi:
"Iku-Turso, Äijön poika!
Miksi sie merestä nousit,
kuksi aallosta ylenit
etehen imehneisille,
saanikka Kalevan poian?"*

*Vaka vanha Väinämöinen
käänti päätä päivän alta,
luopi silmät luotehesen,
katsoi taaksensa vähäisen:
jo tulevi Pohjan eukko,
lintu kumma liitelevi,
harte'ista kuin havukka,
vaakalintu vartaloilta!*

*Yllättävi Väinämöisen.
Lenti purjepuun nenähän,
vaatevarpahan rapasi,
päähän pielen seisotaikse:
oli pursi päin pu'ota,
laiva laioin kallistua.*

*Seppo kuuhuen kuvasi,
takoi päivän valmihiksi.
Noita nosteli halulla,
kaunihisti kannatteli,
kuun on kuusen latvasehen,
päivän pitkän männyn
päähän.
Hiki vierä viejän päästä,
kaste kantajan otsasta
työssä tuiki työlähässä,
nostannassa vaikeassa.*